

Fjorten grunner til å si nei til norsk medlemskap i EU:

1. Fri flyt av varer, tjenester, kapital og arbeidskraft over et så stort geografisk område som EU skaper sentralisering i stor skala: Sentralisering av næringsvirksomhet - og av makt.
2. EU øker avstanden mellom dem som styrer og dem som blir styrt. EU er som politisk system mer byråkratisk, mindre demokratisk enn hver enkelt av medlemsstatene. Det er ytterst betenkelig i en situasjon der befolkningen i de fleste land vender seg vekk fra aktivt politisk engasjement. Partier mister medlemmer, og det blir stadig vanskeligere å få folk til å ta på seg politiske verv i lokalpolitikken.
3. I EU vil fagforeninger og andre grasrotorganisasjoner møte sterkere motkrefter og ha lengre vei fram til dem som tar avgjørelsene. Hvis Norge går inn i EU, vil makt flyttes også inne i det norske samfunnet, fra utkant til sentrum, fra grasrot til elite. Det er de sentralt plasserte elitene som har lettest for å nå fram i Brussel.
4. EU støper alt i samme form. De løsningene som passer flertallet i EU, skal passe alle steder. Norge vil f.eks. ikke kunne føre den distriktpolitikken som passer vår geografi og vår bosetting. EU-systemet er derfor noe langt mer enn et samarbeid om problem som det må samarbeides om. EU ensretter samfunnsutviklingen i Europa ved å kreve at de samme reglene skal gjelde overalt – uten hensyn til om de passer like godt overalt.
5. Det indre markedet bygger på en tvers igjennom tradisjonell vekstøkonomi, der hardest mulig konkurranse mellom mest mulig likestilte bedrifter og firma skal gi raskest mulig økonomisk vekst. Denne vekstøkonomien øker miljøproblemene, samtidig som mange nasjonale miljøtiltak må vike dersom de virker konkurransevridende og hindrer vareflyten over grensene.
6. Som medlem av EU vil Norge være traktatforplikta til å gå inn i EUs pengeunion. Men Norge er det land i Vest-Europa som passer dårligst til denne pengeunionen. Høye priser på olje og gass er til fordel for Norge, til ulempe for alle andre land i Europa. Når EU har bruk for en økonomisk politikk som øker kjøpekraften i samfunnet, har vi bruk for å slå på bremsene – og omvendt. Vi har stadig bruk for motsatt politikk av den som EU har bruk for.

7. I de aller fleste internasjonale dragkamper har EU vært pådriver for en globalisering som tømmer nasjonale og lokale samfunn for herredømme over egen utvikling. Norge er også en pådriver for den globaliseringen som skjer innen rammen av WTO, IMF og Verdensbanken. Men for oss her i Norge er det langt enklere å endre norsk politikk enn det ville vært å endre politikken til EU om vi var medlem der. EU er bygd opp slik at kampen for å snu EUs politikk krever langt større og langt mer stabile politiske flertall enn det som trengs for å snu politikken til et land som Norge.
8. Utafor EU har Norge en tale- og forslagsrett i verdenssamfunnet som Danmark og Sverige mista da de ble medlem av EU. Det gjelder på alle områder der EU har overtatt beslutningsmyndighet fra medlemsstatene. Der forhandler EU-kommisjonen på vegne av medlemsstatene ved alle internasjonale forhandlinger. I en del internasjonale miljøsammenhenger har de siste regjeringene våre brukt tale- og forslagsretten utafor EU på eksemplarisk vis.
9. Denne tale- og forslagsretten ved internasjonale konferanser er en uvurderlig del av handlefriheten utafor EU. Det gjør den politiske kampen i Norge til et meningsfullt prosjekt for langt flere mennesker enn om regjeringene våre – kanskje, kanskje ikke – skulle føre fram ei tilsvarende linje djupt inne i EUs uoversiktlige irrganger.
10. Overnasjonale ordninger er nødvendige, men hvis de skal være forenlige med demokratiske samfunnsforhold må overnasjonalitet bare omfatte det som er mest nødvendig. EUs overnasjonalitet griper inn på alt for mange saksområder - og den begrenser nasjonal handlefrihet på feil saksområder.
11. På grunn av oljeøkonomien vår er Norge er det land i Vest-Europa som passer dårligst inn i EUs pengeunion. Når oljeprisen stiger, har de fleste EU-land bruk for en lav rente for å fart på økonomien, mens har vi bruk for en høy rente for å hindre overoppheting. Og når oljeprisen faller, er det motsatt. De fleste EU-land har bruk for en høy rente mens vi har bruk for lav rente. Men i EUs pengeunion blir rentenivået det samme overalt.
12. Vi kan fortsatt føre vår egen landbruks- og fiskeripolitikk. Det betyr at vi kan legge opp en landbrukspolitikk i mer økologisk og arbeidsintensiv retning, og at vi kan opprettholde en bedre balanse kystfiske/havfiske og dermed sikre høyere sysselsetting i fiskerinæringa.
13. Vi overlater ikke til EU å utforme handelspolitikken overfor den tredje verden.
14. Og vi beholder taleretten ved viktige internasjonale forhandlinger – i alle sammenhenger der EU forhandler utad på vegne av sine femten medlemsland.